

Folketingets Retsudvalg

Dato: 2. april 2007

Folketingets Retsudvalg har i skrivelse af 2. marts 2007 (ad L 133) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål nr. 24:

Spørgsmål nr. 24:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 1/3-07 fra Ulla Nørtoft Thomsen, Holstebro, vedrørende L 133, jf. L 133 – bilag 23.”

Svar:

Ulla Nørtoft Thomsen kommenterer i sin henvendelse til Retsudvalget en række bestemmelser og problemstillinger, der vedrører forældreansvarsloven. Ulla Nørtoft Thomsen anbefaler samtidig, at man anvender betænkningens lovforslag.

Jeg vil først og fremmest henvise til mine besvarelser af Retsudvalgets spørgsmål nr. 1 (samvær), nr. 2 (flytning/varsling), nr. 5 (fælles forældremyndighed) og nr. 14 (chikane), hvor jeg kommenterer nogle af de problemstillinger, som rejses i henvendelsen. Endvidere skal jeg nævne, at lovforslagets § 15, er en allerede gældende bestemmelse, som blot videreføres i forældreansvarsloven.

Ulla Nørtoft Thomsen mener, at bemærkningerne til lovens grundlæggende princip om, at alle afgørelser skal træffes efter, hvad der er bedst for barnet, jf. § 4, er problematiske, idet det her anføres, at der i vurderingen af, hvad der er bedst for barnet, indgår, at et barn har ret til to forældre, og at begge forældre skal være med til at sikre, at samværet kan virkeliggøres. Ulla Nørtoft Thomsen mener således ikke, at samvær og fælles forældremyndighed altid er i barnets interesse.

Det er korrekt, at det grundlæggende princip i loven er, at alle afgørelser træffes efter, hvad der er bedst for barnet, og at det ved denne vurdering indgår, at barnet har ret til to forældre.

Jeg kan oplyse, at bestemmelsen og dens bemærkninger er i overensstemmelse med FN's børnekonventions artikel 18, hvorefter staterne skal sikre sig anerkendelse af princippet om, at begge forældre har fælles ansvar for barnets opdragelse og udvikling, og artikel 9, hvorefter staterne skal sikre, at et barn ikke adskilles fra sine forældre mod deres vilje, medmindre adskillelsen er i overensstemmelse med barnets tarv.

Jeg synes, at vi med den nye lov skaber rammerne for et ligeværdigt samarbejde mellem forældrene, hvor begge forældre deltager i barnets liv og i beslutninger om barnet – også selv om de ikke bor sammen mere. Det er derfor vigtigt, at forældrene kan fastholdes i det fælles ansvar. Det mener jeg er til barnets bedste.

Jeg er dog enig med Ulla Nørtoft Thomsen i, at der selvfølgelig vil være situationer, hvor en fortsættelse af den fælles forældremyndighed ikke vil være det bedste for barnet. Det kan f.eks. være, hvis der er udøvet vold mod barnet eller den ene forælder, eller hvor der er så svære samarbejdsproblemer mellem forældrene, at barnet risikerer at lide skade, hvilket der er taget højde for i lovforslaget.

For så vidt angår Ulla Nørtoft Thomsens kommentarer til den ny bestemmelse i § 7, stk. 3, hvorefter der etableres fælles forældremyndighed fra fastslåelsen af faderskabet, hvis forældrene har eller har haft fælles folkeregisteradresse inden for de sidste 10 måneder før barnets fødsel, kan jeg oplyse, at baggrunden for reglen er et ønske om at styrke fællesskabet og ansvaret i de situationer, hvor forældrene har haft et forudgående samliv før fødslen. Ulla Nørtoft Thomsen finder bestemmelsen problematisk, idet hun bl.a. henviser til, at der kan forekomme tilfælde, hvor en forælder efterfølgende ikke viser interesse for barnet.

Jeg skal i den forbindelse henvise til, at der i lovforslagets § 14 indføres en bestemmelse, der giver retten mulighed for at beslutte, at den fælles forældremyndighed skal fortsætte mod den enes protest. Som anført i bemærkningerne, kan der dog være tilfælde, hvor det ikke vil være til barnets bedste, at der fortsat er fælles forældremyndighed. Dette gælder bl.a., i tilfælde, hvor en forælder ikke har vist interesse for at deltage i omsorgen for barnet. Der vil således være mulighed for, at den fælles forældremyndighed i sådanne situationer kan ophæves.

Ulla Nørtoft Thomsens mener endvidere, at man fjerner fokus fra barnets perspektiv, når det i forbindelse med rettens mulighed for at træffe afgørelse om barnets bopæl, jf. § 17, anføres, at det med betydelig vægt skal vurderes hvem af forældrene, der fremover må anses som bedst egnet til at samarbejde omkring barnet i det daglige og sikre barnets kontakt til den anden forælder.

Lovens hovedprincip i § 4 om, at alle afgørelser skal træffes ud fra, hvad der er bedst for barnet, gælder også afgørelser om barnets bopæl. En sådan afgørelse afhænger således af en konkret og individuel vurdering af barnets forhold og de øvrige momenter i sagen. I de tilfælde, hvor den ene af forældrene eller den hidtidige bopælsforælder uden rimelig grund har hindret den anden forælders kontakt til barnet, er der behov for, at retten anlægger et fremtidsorienteret perspektiv ved vurderingen af, hvad der er bedst for barnet, således at det indgår i vurderingen med betydelig vægt, i hvor stort et omfang, barnet belastes af bopælsforælders adfærd, samt hvem af forældrene, der fremover må anses for bedst egnet til at samarbejde omkring barnet i det daglige og sikre barnets kontakt til den anden forælder.

Carina Christensen

/Charlotte Meibom